

fremkomne. Jeg har opfattet det saaledes, at Ministeren kunde erhverve en kongelig Resolution; saavdt jeg forstod det, blev det udtalt, at Ministeren vilde erhverve en kongelig Resolution. Hvad er Betydningen deraf? Det kan ikke være Andet med Hensyn til den enkelte Minister end: Jeg paatager mig under mit Embedes Fortabelse at erhverve en kongelig Resolution, og, hvis Hans Majestæt siger Nei, fratræder jeg som Minister. Det er Meningen, og jeg vil nu spørge, om det er en hensigtsmæssig Maade at give Love paa, at en Minister paatager sig et saadant Ansvar: bagefter at erhverve en kongelig Resolution. Og sæt ogsaa, at den nuværende Minister vil gaae ind paa en saadan Betingelse, hvorledes, spørger jeg, stiller Sagen sig da, hvis en anden Minister træder til? Hvis, hvad jeg ikke haaber vil indtræde, den meget ærede Cultusminister bliver nødt til at fratræde, hvorledes, bliver da Forholdet imellem Loven og den tilkommende Minister? Han havde jo ikke paataget sig at erhverve en saadan kongelig Resolution. Det forekommer mig, at det er en Maade at give Love paa, der langtfra kan kaldes hensigtsmæssig. Der er endnu en anden Betragtning med Hensyn til kongelige Resolutioner, som jeg troer maatte gjøres gjældende. Jeg troer ikke, at man kan afgjøre det Spørgsmaal, hvorvidt en Sag kan afgjøres ved en kongelig Resolution, ved at see hen til, at den tidligere har været afgjort paa en saadan Maade. De kongelige Resolutioner for 1848 vare af forskjellig Bessaffenhed, de afgjorde deels administrative Spørgsmaal, deels Lovgivningsgjensstande. Naar en Lovbestemmelse i tidligere Tid fremtraadte under Form af en kongelig Resolution, da mener jeg, stiller Spørgsmaalet sig efter Grundloven aldeles forskjelligt; det, der da bliver at undersøge, er ikke blot, om en Sag tidligere har været afgjort med kongelig Resolution, men tillige, om denne kongelige Resolution kun var en Form for den Lovbestemmelse, der blev tagen, og derfor mener jeg, at Spørgsmaalet med Hensyn til Bestemmelse af Skolepengene ikke er afgjort derved, at der har været en kongelig Resolution, som har afgjort dette i Liden for 1848, eftersom den ærede Taler, der har stillet Endringsforslaget,

har ved sit Foredrag under Sagens første Behandling gjort opmærksom paa, at der var en Lov, der har bestemt Skolepengene, og at den senere var forandret ved en kongelig Resolution.

Jeg turde maaskee spørge den ærede Formand, om det er hensigtsmæssigt, at jeg nu gaaer ind paa at motivere mine Endringsforslag, eller om jeg skulde opsætte det.

Formanden: § 10, med de dertil stillede Endringsforslag, er sat under Forhandling, og jeg finder ikke, der er Anledning til at gjøre de forskjellige Forslag til Gjenstand for særlig Diskussion.

Besvarelse: Med Hensyn til de af mig stillede Endringsforslag skal jeg gjøre opmærksom paa, at jeg har stillet dem, fordi det forekom mig, at der ved denne Sags første Behandling var en almindelig Stemning for, at man ønskede Forandringer, der kunde bringe det under Overveelse, hvorvidt Finantsloven i sin Heelhed var hensigtsmæssig, affattet, eller ikke, hvorvidt deri fandtes Bestemmelser, der burde findes i Loven, eller ikke. Det er med Hensyn til denne Betragtning, at jeg har tilladt mig at stille tre Endringsforslag. Det er ikke, fordi jeg jo kunde have paavist andre Gjenstande i Finantsloven som saadanne, der, idetmindste efter min Mening, ikke burde være der. Jeg skal saaledes henlede Opmærksomheden paa, at jeg allerede ved Sagens første Behandling ved at omtale Theatret og den Bestemmelse, der desangaaende findes i Finantslovsforslaget, tillige omtalte, at deri er bestemt, at Udgifterne skulle fastsættes i et af Ministeriet approberet Budget for hvert Regnskabsaar, og at dette var en saa reent administrativ Sag, at jeg virkelig ikke skjønner, hvorledes den kunde komme ind i Finantsloven, og jeg skjønner heller ikke, hvorfor den meget ærede Minister ikke har fundet sig foranlediget til at gjøre opmærksom paa, at den ikke hørte derhen. Jeg skal heller ikke inhæriere, at der under den samme Afhandling af Finantsloven findes Bestemmelser, som ikke kunne komme til Anvendelse i det Finantsaar, hvorom der her er Tale. Der staaer nemlig til Slutningen om Theatret: „Hele Budgettet affattes saa, be-